

Sygn. akt V KK 49/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **R. R.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 25 lutego 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w M.,

z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.

postanowił:

- 1. pozostawić kasację obrońcy skazanego bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego, którego wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), R. R. został skazany za popełnienie występku wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. i za to wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby. Ponadto wyrokiem tym orzeczono o środkach karnych oraz kosztach postępowania.

Apelacje w tej sprawie wnieśli obrońca oskarżonego i prokurator.

Obrońca zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w M. w części, tj. co do pkt 3, 4 i 7 zarzucając mu:

„I. na podstawie art. 438 pkt 1 k. p. k. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

1. art. 42 § 1 k. k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat w sytuacji, gdy wystarczającym dla realizacji celów zapobiegawczych orzeczonej kary byłoby odstąpienie od dodatkowego stosowania tegoż środka, ewentualnie ograniczenie go do ścisłego określenia kategorii pojazdów objętych zakazem,

2. art. 46 § 2 k. k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego obowiązku zapłaty nawiazki w kwocie wysokości 20 000 zł na rzecz Y. S. w sytuacji, gdy okoliczności faktyczne sprawy wskazują na wypłatę środków finansowych oraz kompleksowe udzielenie pomocy materialnej jak i niematerialnej rodzinie pokrzywdzonego przez pracodawcę oskarżonego, wobec czego brak było powodów do orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci nawiazki;

II. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 627 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie kosztów procesu od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 7 000 zł w sytuacji, gdy poniesione przez niego koszty zostały zrekompensowane z ubezpieczenia pracodawcy oskarżonego”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej pkt 3, 4 i 7, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, obniżenie wysokości kwoty orzeczonej nawiazki, a także uchylenie obowiązku zapłaty kosztów procesu na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Prokurator z kolei zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego R. R. w części dotyczącej orzeczenia o karze, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 177 § 2 k.k. w wymiarze roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszącej trzy lata, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, stopień zawinienia, okoliczności sprawy, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara winna osiągnąć wobec skazanego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uzasadniały wymierzenie kary surowszej.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do lat 3 i uchylenie jej warunkowego zawieszenia, a w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. IV Ka (...), Sąd Okręgowy w S. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności podwyższył do 2 lat, uchylił zawarte w pkt 2 części dyspozytywnej rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku tego kasację wniósł obrońca skazanego, **zaskarzając w całości** wyrok sądu odwoławczego. Obrońca skazanego podniósł zarzuty:

„1) *rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 177 par. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks kary (dalej: KK) w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego sprawcy, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy przypisano Oskarżonemu skutek w postaci śmierci osoby pomimo ewidentnego przyczynienia się pokrzywdzonego, co wyłącza możliwość obiektywnego przypisania skutku sprawcy.*

2) *rażącą niewspółmierność kary 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności, która orzeczona w takim wymiarze i bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest nieadekwatna do stopnia zawinienia Oskarżonego w sytuacji wykazania*

przyczynienia się pokrzywdzonego, wyłączającego możliwość obiektywnego przypisania skutku sprawcy”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia sądu II instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator Prokuratury Rejonowej w M. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego nie jest dopuszczalna, co skutkowało pozostawieniem jej bez rozpoznania. Zgodnie z treścią art. 520 § 2 k.p.k., kasację od wyroku sądu odwoławczego strona może wnieść tylko wówczas, gdy zaskarżyła orzeczenie sądu I instancji.

W niniejszej sprawie zarówno prokurator jak i obrońca skazanego zaskarżyli wyrok sądu pierwszej instancji jedynie w części dotyczącej orzeczenia o karze (prokurator), oraz o środkach karnych i kosztach zastępstwa procesowego (obrońca). Zatem, wyrok sądu pierwszej instancji nie był zaskarżony co do winy oskarżonego, zaś sąd odwoławczy w swoim orzeczeniu nie wyszedł przecież poza granice wniesionych środków odwoławczych. W tej sytuacji, skoro obrońca nie zaskarżył apelacją wyroku sądu pierwszej instancji co do winy, a sąd drugiej instancji orzekał tylko w granicach obu apelacji, to w kasacji obrońca mógł postawić tylko zarzuty w odniesieniu do rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, a więc w zakresie orzeczonej kary (art. 520 § 2 k.p.k.). Obrońca nie mógł również postawić w sposób wyłączny zarzutu rażącej surowości orzeczonej kary, albowiem przepis art. 523 § 1 k.p.k. taką możliwość wyłącza. Zarzut taki mógłby natomiast być stawiany tylko wtedy, gdyby łączony był z zarzutem rażącego naruszenia prawa, którego skutkiem było orzeczenie o karze. Takiego zarzutu jednak w kasacji obrońcy skazanego nie ma, albowiem pierwszy zarzut kasacji jest skierowany przeciwko rozstrzygnięciu o winie skazanego, a jak już wskazano, rozstrzygnięcie w tym zakresie stało się prawomocne już w pierwszej instancji. Skoro zatem oba zarzuty kasacji są niedopuszczalne, a w kasacji nie sformułowano zarzutu z art. 439 k.p.k.

(art. 520 § 3 k.p.k.), to kasacja nie powinna zostać przyjęta, a wobec jej przyjęcia konieczne było pozostawienie jej bez rozpoznania.

Mając na uwadze sytuację majątkową skazanego Sąd Najwyższy zwolnił go od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.